

The Red Currant Gall Mite, *Cecidophyopsis selachodon* n.sp.

by

G. L. VAN EYNDHOVEN

Zoölogisch Museum, Amsterdam

The Black Currant Gall Mite, *Cecidophyopsis ribis* (Westwood, 1869), formerly called *Phytoptus ribis*, *Eriophyes ribis* or *Cecidophyes ribis*, causes the well known big-bud galls of the black currant bushes, *Ribes nigrum* L. This pest is spread over many parts of the world and is also frequently observed in The Netherlands.

On rare occasions in our country swollen buds are observed on bushes of the red currant, *Ribes rubrum* Jancz.

Mr. M. VAN DE VRIE, working at the experiment station "Proefstation voor de Fruitteelt in de Volle Grond" at Wilhelminadorp, Prov. Zeeland, has made experiments by transferring mites from the black currant galls to *Ribes rubrum* and vice versa. All these experiments remained without result, whereas both mites from the black currant and from the red currant can easily be transferred to bushes of their respective hostplant. These results will be described on a later occasion. A detailed general publication dealing with the black currant gall mite, *Cecidophyopsis ribis*, in The Netherlands, is intended by VAN DE VRIE to be published in the Netherlands Journal of Plant Pathology.

I have examined and compared mites from the two types of big-bud galls and I have found that they must be two different, though closely related species.

As far as I can trace, the swollen bud galls on red currant are rare. They have the usual aspect of a big-bud gall, but they are somewhat smaller and less numerous than the galls of *Ribes nigrum*. Therefore the infestation on the bushes is less conspicuous.

As I found no description of the mite as a separate species, I call it *Cecidophyopsis selachodon* n.sp. This name refers to the microtubercles on the body rings, which look like the teeth of a shark (*σέλαχος*, Selache).

The main difference between the two species is found in the microtubercles which are narrower, more pointed and more numerous than in *C. ribis* (fig. 1—2).

The species *ribis* was removed from the old general genera *Phytoptus* and *Eriophyes* to the genus *Cecidophyes* Nalepa, 1889 (type species *Phytoptus galii* Karpelles, 1884), mainly because the usual dorsal shield setae are missing.

In 1959 (a : 273) KEIFER concluded his further studies on the genus *Cecidophyes* and found that a number of species, including the type species *galii*, had to be removed from the Eriophyinae to the Phyllocoptinae. By doing so, there was left another group of species, also lacking the dorsal shield setae, but still belonging to the Eriophyinae on account of their wormlike aspect and their uniform rings. For this group KEIFER created the new genus *Cecidophyopsis* with the type species *Phytoptus vermiformis* Nalepa, 1889. To this latter genus the species *ribis* belongs at the present moment.

Some additional notes on the genus *Cecidophyopsis* can be found in KEIFER 1959b : 652.

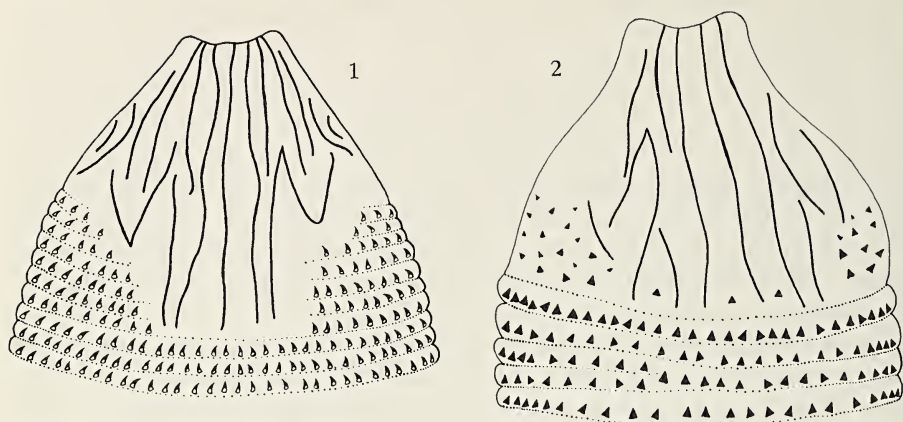

Fig. 1, shield and first rings of *Cecidophyopsis selachodon*; fig. 2, the same of *C. ribis*.

Description of *Cecidophyopsis selachodon* n.sp.

Female 225—240 μ long, 50 μ thick (*ribis* about same size), elongate worm-like, colour in life whitish.

Shield 32 μ long, with distinct longitudinal lines. Median line straight and entire; admedians more or less parallel, but mostly diverging distally for one sixth of their length; submedian lines shorter (fig. 1).

Dorsal setae and tubercles absent.

Abdomen with 70—75 rings, with fine, rather narrow, acute, rather uniform microtubercles, numbering dorsally on the first rings behind the shield about 32—36 (*ribis* 70—75 rings, microtubercles with broader basis, about triangular, more variable in size, rather irregularly placed (fig. 2), numbering 24—28).

Lateral seta 12 μ on about ring 5 behind shield, first ventral seta 36 μ on about ring 20, second ventral seta 6 μ on about ring 32, third ventral seta 22 μ on about ring 6 from rear, accessory seta absent, caudal seta 45 μ .

Foreleg 32 μ long (femur 7 μ , genu 5 μ , tibia 5 μ , tarsus 5 μ); femoral hair 6 μ , genual hair 25 μ , tibial hair 7 μ , internal tarsal hair 9 μ , external 20 μ ; claw 8 μ , curved, slightly enlarged apically; featherclaw 5-rayed, 7 μ long, 5 μ wide. Hindleg similar, genual hair 6 μ , claw 9—10 μ .

Hairs on coxa I 5 μ and 18 μ ; hair on coxa II 35 μ .

Female genital coverflap with abt. 10 longitudinal lines; genital seta 5 μ long.

Host plant: *Ribes rubrum* Jancz. (red currant).

Material: loc. 962066, big-bud galls sent by Dr. Ir. G. S. VAN MARLE, Rijks-tuinbouwconsulentschap, surroundings of Zutphen (Prov. Gelderland, sea-level, 27.II.1962).

Slides labelled: "Rode bes, rondknop".

loc. 962067, big-bud galls sent by Rijkstuinbouwconsulent, surroundings of Groningen (Prov. Groningen, sea level, 27.II.1962).

Slides labelled: "Rode bes, rondknop".

Type locality: surroundings of Zutphen (Prov. Gelderland).

Holotype: in Zoölogisch Museum, Amsterdam, one specimen, adult female, labelled: "Cecidophyopsis selachodon van Eyndhoven 1967, ad. ♀, det. G. L. van Eyndhoven, 1967; Zoöl. Mus. Univ. Amsterdam, G. L. van Eyndhoven, loc. 962066, Rode bes, rondknop, R.t.b.cons. Zutphen-omstr., 27.II.1962".

Paratypes: various slides from both localities.

Literature

- KEIFER, H. H., III.1944, Eriophyid Studies XIV. *Bull. Calif. Dep. Agric.* 33 (1): 18—38, pl. 180—193.
- , 1959a, Eriophyid Studies XXVI. *Bull. Calif. Dep. Agric.* 47 (4): 271—281, 4 textfig., pl. 1—2 (Dec. 1958, published 13.III.1959).
- , 1959b, New Eriophyid Mites. *Ann. ent. Soc. Am.* 52 (6): 649—657, pl. 1—2 (Nov. 1959).

Amsterdam, Zeeburgerdijk 21.

Freude, H., K. W. Harde en G. A. Lohse, Die Käfer Mitteleuropas, Band 9, Cerambycidae, bewerkt door K. W. HARDE en Chrysomelidae, bewerkt door Karl-Heinz MOHR, 299 p., 1966. Prijs DM 45. Goecke & Evers Verlag, Krefeld.

Als derde in de reeks van dit nieuwe keverwerk verscheen het deel dat de boktorren en de haantjes behandelt. Ook dit deel is weer voorzien van honderden habitus- en detailtekeningen van zeer goede kwaliteit.

De bewerkte Cerambycidae heeft welbewust afgezien van het vermelden van kleuraberraties, naar hij schrijft om de vele verzamelaars van deze dieren niet op het pad van „unnützer Aberrationsjagd" te brengen. Natuurlijk wordt de variabiliteit der soorten in de tekst wel in grote lijnen aangegeven. Een plezierige bijkomstigheid bij de boktorren is dat genitaalonderzoek bijna nooit nodig is om tot een juiste determinatie te komen. Deze moderne, goed geïllustreerde bewerking van de Cerambycidae zal daarom bij de „liefhebbers" wel aanslaan. Dat de verspreiding van sommige bokken in Midden-Europa afwijkt van die bij ons, bemerkt men b.v. bij de in Nederland tamelijk gewone soort *Leptura fulva* Deg., waarvan vermeld wordt: „fehlt in der Ebene". In ons land is deze herhaaldelijk tot vlakbij de Noordzeekust gevonden.

De bewerking van de zoveel omvangrijker familie der Chrysomelidae vertoont in zover een ander beeld, dat hier wel bij enkele genera „Aberrationsspektren" opgenomen worden. Dat zijn rijen tekeningen van dekschilden, waarbij zogoed als de complete variabiliteit der vlekken tekening zeer duidelijk is weergegeven. Zoals van onze Oosterburen wel te verwachten viel wordt er gelukkig van afgezien deze aberraties te benoemen. Deze tekeningen zijn bij sommige genera (*Cryptocephalus* en *Phytodecta* b.v.) bijzonder welkom, omdat identieke kleurpatronen dikwijls bij verschillende soorten voorkomen.

De „moeilijke groep" in dit deel wordt gevormd door de Halticinae (aardvlooien). Een verantwoorde determinatie is bij vele soorten uit de genera *Phyllotreta*, *Aphthona*, *Longitarsus*, *Halitica*, *Crepidodera*, *Chaetocnema* en *Psylliodes* niet mogelijk zonder onderzoek van het ♂ genitaalapparaat. Aedeagustekeningen komen dan ook in de tabellen bij tientallen voor.

Aan het eind van het boek is opgenomen een lijst van plantennamen, met verwijzing naar de daarop gevonden fytofage kevers, een welkome steun in de rug.

Gelet op de kwaliteit der thans verschenen delen van dit werk kan men slechts hopen, dat de verschijning van de volgende delen niet te lang op zich zal laten wachten. —

P. J. BRAKMAN.